

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1221/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปราบปรามการทุจริต ภาค 1 โจทก์ พระครู ก. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 47, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 147, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 45, พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 37, พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 38, ป.วิ.อ. มาตรา 43

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อปรากฏว่า จำเลยที่ 2 เบียดบังเอาพระพุทธรูปดังกล่าวไปโดยไม่มีสิทธิ จำเลยที่ 2 จึงต้องคืนพระพุทธรูปดังกล่าวแก่ผู้เสียหาย หากคืนไม่ได้ก็ต้องใช้ราคา ส่วนของการใช้ราคานั้น ป.วิ.อ. มาตรา 47 วรรคสอง บัญญัติว่า "ราคาทรัพย์สินที่สั่งให้จำเลยใช้แก่ผู้เสียหาย ให้ศาลกำหนดตามราคาอันแท้จริง..."

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์คงมีแต่บันทึกคำให้การของ ป. ผู้กล่าวโทษว่า พระพุทธรูปปางมารวิชัย 2 องค์ ราคาประมาณ องค์ละ 1,500,000 บาท และบันทึกคำให้การของ ว. ว่า พระพุทธรูปทั้ง 3 องค์ เป็นพระพุทธรูปโบราณสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นมีมูลค่าประมาณ 5,000,000 บาท มาใช้เป็นข้อมูลและหลักในการกำหนดราคาพระพุทธรูปทั้ง 2 องค์ เท่านั้น ป. และ ว. เป็นราษฎรในท้องที่เกิดเหตุ ไม่ปรากฏว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตีราคาพระพุทธรูปหรือเป็นผู้ทำางานหรือผู้ประกอบการในการซื้อขายพระพุทธรูป ราคาหรือมูลค่าพระพุทธรูปที่กล่าวถึงเป็นเพียงการกะประมาณตามความรู้สึก อีกทั้งพระพุทธรูปทั้ง 2 องค์ เป็นวัตถุโบราณ ราคาหรือมูลค่าจึงมากบ้างน้อยบ้างเป็นไปตามใจของแต่ละคนที่ได้เกี่ยวข้องพบเห็น ยังไม่แน่นอน ไม่ปรากฏพยานหลักฐานอื่นในสำนวนที่พอจะกำหนดราคาพระพุทธรูปทั้ง 2 องค์ ให้แน่นอนได้ ศาลจึงไม่อาจกำหนดราคาอันแท้จริงของพระพุทธรูปทั้ง 2 องค์ ที่ต้องใช้คืนได้ ศาลฎีกาจึงไม่กำหนดให้ใช้ราคาพระพุทธรูปทั้ง 2 องค์ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 91, 147, 157, 357 และให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 3,000,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 จำคุก 5 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสี่ คงจำคุก 3 ปี 9 เดือน ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 กับยกคำขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบพิพากษาแก้เป็นว่า ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา จำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตาย สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ระบุไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (1) ให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 ออกจากสารบบความ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังได้เป็นยุติว่า วัดต. ผู้เสียหายเป็นวัดเก่าแก่ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 6 ตำบลบ้านหม้อ อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดสิงห์บุรี มีฐานะเป็นนิติบุคคล ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าอาวาส จำเลยที่ 1 จึงเป็นเจ้าพนักงานตาม

ประมวลกฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 45 จำเลยที่ 2 เป็นรองเจ้าอาวาสวัด ก. ตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอมะนัง จังหวัดสิงห์บุรี จำเลยที่ 3 เป็นพี่ร่วมบิดามารดาเดียวกันกับจำเลยที่ 2 ผู้เสียหายมีพระพุทธรูปสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นเป็นศาสนสมบัติของผู้เสียหาย 3 องค์ ประดิษฐานอยู่บนโต๊ะหมู่บูชาในหอสวดมนต์ ประกอบด้วยพระพุทธรูปปางสมาธิขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว 1 องค์ พระพุทธรูปปางมารวิชัยขนาดหน้าตักกว้าง 15 นิ้ว 2 องค์ พระพุทธรูปทั้งสามองค์สูญหายไป นายวินัยอ้างว่า เมื่อประมาณกลางปี 2558 จำวันที่ไม่ได้เวลาประมาณ 17 นาฬิกา ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นายวินัยอุปสมบทอยู่ที่วัดผู้เสียหาย เห็นรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นฟอร์จูนเนอร์ 1 คัน มาจอดอยู่ที่หน้ากุฏิของจำเลยที่ 1 ซึ่งชั้นบนเป็นหอสวดมนต์ เห็นจำเลยที่ 1 ยืนพูดคุยกับจำเลยที่ 2 มีชาย 2 คน ยืนอยู่ข้างรถ จากนั้นจำเลยที่ 1 ที่ 2 และชาย 2 คนดังกล่าวเดินขึ้นบันไดไปยังหอสวดมนต์ จำเลยที่ 1 ไขกุญแจเข้าไป ชาย 2 คน อุ้มพระพุทธรูปโบราณของวัดผู้เสียหายออกมาคนละ 1 องค์ นำไปไว้ที่ท้ายรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นฟอร์จูนเนอร์ จำเลยที่ 1 และที่ 2 เดินลงมาพูดคุยกันที่ข้างรถสักพักหนึ่ง จากนั้นจำเลยที่ 2 กับชายทั้งสองคน นั่งรถยนต์ดังกล่าวออกจากวัดผู้เสียหายไป จำเลยที่ 1 พูดกับนายวินัยว่า "ให้เขาไปเถอะ เขาให้รถ" แล้วเดินขึ้นกุฏิไป หลังจากนั้น 2 ถึง 3 วัน มีคนนำรถยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวิก สีอ่อน ๆ มามอบให้จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ใช้สอยรถยนต์ดังกล่าวตลอดมา เมื่อวันที่ 17 มกราคม 2560 ได้มีผู้ร้องเรียนโดยทำเป็นบัตรสนเท่ห์ (จดหมายกล่าวโทษที่มีได้ลงชื่อหรือไม่ลงชื่อจริงของผู้เขียน) ลงชื่อว่าประชาชนและชาวบ้านตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอมะนัง จังหวัดสิงห์บุรี ถึงอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษกล่าวโทษจำเลยที่ 2 ว่า กระทำผิดพระวินัยหลายประการ เช่น คลุกคลีกับมาตุคาม นำเงินของวัดที่ได้มาจากการบริจาคไปใช้ในธุรกิจส่วนตัวและทำตัวเป็นผู้มีอิทธิพล กรมสอบสวนคดีพิเศษเห็นว่าในชั้นนี้ยังมีข้อคดีความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษที่จะต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 แต่เป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ จึงส่งเรื่องให้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติดำเนินการ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติจึงส่งเรื่องให้เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีดำเนินการทางปกครอง คณะสงฆ์ต่อไป แต่เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีไม่สามารถดำเนินการตามระเบียบวินัยการปกครองคณะสงฆ์ได้ ในเวลาเดียวกันเจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม สืบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการร้องเรียนดังกล่าว ได้ข้อมูลจากแหล่งข่าวว่าจำเลยที่ 2 มีความสัมพันธ์สนิทสนมกับนางสาวช่อเพชร หุ่นส่วนผู้จัดการ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. และน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีคนร้ายลอบยิงนายคทาหัตถ์ เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 6 เทศบาลตำบลบางน้ำเชี่ยวถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2556 แต่ยังไม่มีความพยานหลักฐานที่เพียงพอที่จะดำเนินคดี ในช่วงเดียวกันมีผู้ร้องเรียนกรณีพระพุทธรูปทั้งสามองค์ของผู้เสียหายสูญหายต่อกองบังคับการปราบปรามและมีข่าวปรากฏตามสื่อสารมวลชนต่าง ๆ เมื่อปลายเดือนมีนาคม 2561 จำเลยที่ 2 ส่งให้นายสายัณห์ เจ้าพนักงานพัฒนาชุมชนเทศบาลตำบลบางน้ำเชี่ยว ขับรถกระบะของวัด ก. พาพระมหาจิรวัดณ์ ซึ่งเป็นพระลูกวัด ก. ไปนำพระพุทธรูป 1 องค์ จากบ้านในตำบลวัดตูม อำเภอมะนังจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นบ้านของจำเลยที่ 3 ไปไว้ที่วัด ก. พระมหาจิรวัดณ์อ้างว่าวันรุ่งขึ้นจำเลยที่ 1 จะมารับพระพุทธรูปดังกล่าวจากวัด ก. นำไปไว้ที่กุฏิของจำเลยที่ 1 ซึ่งอยู่ภายในวัดผู้เสียหาย ทางฝ่ายเจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม ออกสืบสวนหาข่าว โดยพันตำรวจโทประเสริฐ สารวัตรกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม ร้อยตำรวจเอกวิวรรณ รองสารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม และ

ร้อยตำรวจโทฤกษ์ รองสารวัตร (ป้องกันปราบปราม) กองกำกับการ 4 กองบังคับการ
ปราบปราม สอบปากคำบุคคลต่าง ๆ หลายคน เช่น พระอธิการปริณญา เจ้าอาวาสวัด ถ. ตำบล
บ้านหม้อ อำเภอรพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งเคยพำนักอยู่ที่วัดผู้เสียหายน พระภิกษุบุญยืนซึ่งพำนัก
อยู่ในวัดผู้เสียหายน นายอมร คนงานในวัด พ. หมู่ที่ 3 ตำบลพิบูลทอง อำเภอบางบาล จังหวัดสิงห์บุรี
พระครูอาทรปริยัติสุกิจ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัด พ. พระครูสิริพรหมโสภิต ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัด พ.
นายสมพร ราษฎรตำบลบ้านหม้อซึ่งเคยอุปสมบทและพำนักอยู่ที่วัดผู้เสียหายน นางวัฒนา ราษฎร
ตำบลบ้านหม้อ นายสุธิชัย ซึ่งเคยอุปสมบทและพำนักอยู่ที่วัดผู้เสียหายนและนายวินัยแล้วเห็น
ว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 และชายวัยรุ่นไม่ทราบชื่ออีก 2 คน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของจำเลยที่ 2 เป็นผู้
กระทำความผิดเอาพระพุทธรูปของวัดผู้เสียหายนทั้งสามองค์ไป จึงรายงานให้ผู้กำกับการ 4 กอง
บังคับการปราบปราม ทราบเป็นระยะ เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2561 นายปรีชา อายุ 67 ปี
ข้าราชการบำนาญ ราษฎรหมู่ที่ 8 ตำบลบ้านหม้อ อำเภอรพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เข้าแจ้งความ
กล่าวโทษจำเลยที่ 1 ต่อร้อยตำรวจเอกศรสุพรรณ รองสารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 3 ช่วย
ทำงานกองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปราม พนักงานสอบสวนและให้ปากคำแก่
ร้อยตำรวจเอกศรสุพรรณในฐานะผู้กล่าวโทษในวันเดียวกันว่า เมื่อประมาณปลายเดือนมีนาคม
2561 นายทวีป นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหม้อ โทรศัพท์แจ้งแก่นายปรีชาว่า
พระพุทธรูปทั้งสามองค์ดังกล่าวสูญหายไป จากนั้นนายปรีชา นายทวีป และชาวบ้านไปสอบถาม
จำเลยที่ 1 ถึงเรื่องพระพุทธรูปที่สูญหาย จำเลยที่ 1 บอกแก่ชาวบ้านว่า พระครู ว. เจ้าอาวาสรูป
ก่อนซึ่งถึงแก่กรรมภาพไปแล้วได้มอบพระพุทธรูปทั้งสามองค์ให้แก่วัด พ. เพื่อนำไปไว้ใน
พิพิธภัณฑสถาน แต่ขณะนี้จำเลยที่ 1 ไปนำกลับคืนมาแล้วโดยนำไปไว้ในกุฏิ ชาวบ้านจึงขอเข้าไปดู
จำเลยที่ 1 พานายปรีชาและชาวบ้านเข้าไปดูพบพระพุทธรูปเก่าแก่ 3 องค์ ตั้งอยู่ในกุฏิ แต่ขณะนั้น
นายปรีชาและชาวบ้านไม่ทราบว่าเป็นพระพุทธรูป 3 องค์ ที่หายไปหรือไม่ จึงแยกย้ายกันกลับ
หลังจากนั้น 3 ถึง 4 วัน นายทวีปโทรศัพท์แจ้งแก่นายปรีชาว่าพระภิกษุจากวัด พ. จะมาดู
พระพุทธรูป นายปรีชาและชาวบ้านจึงไปที่วัดผู้เสียหายน ไม่พบจำเลยที่ 1 คงพบแต่พระภิกษุจาก
วัด พ. 1 รูปและฆราวาส 1 คน จากการพูดคุยทำให้ทราบว่า จำเลยที่ 1 ขอยืมพระพุทธรูปมาจาก
วัด พ. นายทวีปจึงให้นายเรวัตร ไวยาวัจกรของวัดผู้เสียหายน นำกุญแจมาเปิดกุฏิของจำเลยที่ 1 (มี
พระพุทธรูป 4 องค์) แล้วนำพระพุทธรูปทั้งสามองค์ออกมา พระภิกษุและฆราวาสที่มาจากวัด พ.
ต่างยืนยันว่า พระพุทธรูปทั้งสามองค์ เป็นของวัด พ. นายปรีชาและชาวบ้านจึงเกิดข้อสงสัยขึ้นว่า
พระพุทธรูปของวัดผู้เสียหายนอยู่ที่ใด และรอที่จะสอบถามจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 ไม่กลับมาที่วัด
ผู้เสียหายนอีกเลย และสอบปากคำนางวัฒนา นายวินัย และพระครูสิริพรหมโสภิต ด้วย วันเดียวกัน
ได้รับรายงานการสืบสวนจากพันตำรวจโทประเสริฐมาประกอบสำนวนการสอบสวน วันที่ 27
เมษายน 2561 สอบปากคำนายทวีป นายสมพรซึ่งเคยอุปสมบทและพำนักอยู่ที่วัดผู้เสียหายน
พระภิกษุบุญยืน และพระอธิการปริณญา วันที่ 29 เมษายน 2561 พันตำรวจโทอรชย์ รอง
ผู้กำกับการ (สอบสวน) ปฏิบัติราชการแทนผู้กำกับการ 2 กองบังคับการปราบปราม มีหนังสือไปยัง
เจ้าคณะอำเภอรพบุรีและเจ้าคณะตำบลบ้านหม้อขอให้ตรวจสอบสภาพของจำเลยที่ 1 ว่า
ยังคงดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดผู้เสียหายนอยู่หรือไม่และมีอำนาจหน้าที่อย่างไร วันเดียวกัน
เจ้าคณะตำบลบ้านหม้อมีหนังสือตอบว่าจำเลยที่ 1 ยังคงดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดผู้เสียหายนอยู่
และมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 37, 38 ในวันดังกล่าว
ร้อยตำรวจเอกศรสุพรรณสอบปากคำพันตำรวจโทประเสริฐไว้ด้วย ต่อมาร้อยตำรวจเอกศรสุพรรณ

ได้รับแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งที่อื่น วันที่ 23 พฤษภาคม 2561 พันตำรวจโทสุชาติ รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปราม ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้สอบสวนคดีนี้ต่อไป วันที่ 24 พฤษภาคม 2561 พันตำรวจโทสุชาติขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายจับจำเลยที่ 1 และที่ 2 วันเดียวกันเจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม จับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ที่วัด ก. และตรวจค้นวัด ก. พบรถตู้ 1 คัน รถยนต์นั่ง 2 คัน รองเท้าสตรี 1 คู่ แบบพิมพ์เขียวก่อสร้าง 1 ฉบับ พระพุทธรูปสมัยต่าง ๆ 53 องค์ เอกสาร 2 กล่อง แฟ้มอัลบั้มภาพถ่าย 44 อัลบั้ม จิ้งยัดไว้เป็นของกลาง จำเลยที่ 1 ยอมให้เจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม ยึดสมุดเงินฝาก 7 เล่ม บัตรเบิกถอนเงินอัตโนมัติ (ATM) 4 ใบ เงินสด 207,980 บาท พระเครื่องและเครื่องรางรวม 43 องค์ ไว้ตรวจสอบ วันเดียวกันพันตำรวจเอกจรูญเกียรติ รองผู้บังคับการ กองบังคับการปราบปราม ขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายค้นห้วงพื้นที่ส่วนจำกัด ป. ตำบลโพชนไก่ อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี บ้านในตำบลต้นโพธิ์ อำเภอเมืองสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ของนางสาวช่อเพชร และบ้านในตำบลพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ของนางสาวช่อเพชร วันเดียวกันเจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปรามเข้าตรวจค้นสถานที่ตามหมายค้นดังกล่าว พบ CPU บันทึกข้อมูลวงจรปิดและเอกสารจำนวนหนึ่งที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. พบพระพุทธรูป 12 องค์ เอกสาร และภาพถ่ายจำนวนหนึ่งในห้องนอนที่บ้านในตำบลต้นโพธิ์ อำเภอเมืองสิงห์บุรี พบพระพุทธรูป 3 องค์ ที่บ้านในตำบลพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จิ้งยัดไว้ตรวจสอบ วันดังกล่าวพันตำรวจโทสุชาติ แจ้งสิทธิของผู้ต้องหาให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ทราบ แล้วแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ 1 ว่า เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด เบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ 2 ว่า เป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด เบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธโดยจะให้การละเอียดในชั้นพิจารณาของศาลเท่านั้น วันเดียวกัน เวลา 18 นาฬิกา จำเลยที่ 1 และที่ 2 ลาสิกขา วันที่ 29 พฤษภาคม 2561 พันตำรวจโทสุชาติ พันตำรวจโทคมกริช รองผู้กำกับการ (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปราม และร้อยตำรวจเอกปานสาร รองสารวัตร (สอบสวน) กองกำกับการ 2 กองบังคับการปราบปราม เรียกนายปรีชามาสอบสวนเพิ่มเติม นายปรีชาให้การเพิ่มเติมว่า ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า ผู้เสียหายได้พระพุทธรูปปางสมาธิ ขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ที่สูญหายคืนแล้ว พันตำรวจโทสุชาติจึงทำบัญชีทรัพย์สินระบุว่า ได้พระพุทธรูปสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว คืนแล้วและถือเป็นของกลางโดยให้ผู้เสียหายเก็บรักษาไว้ และทำบัญชีทรัพย์สินระบุว่า ยังไม่ได้พระพุทธรูปสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นหน้าตักกว้าง 15 นิ้ว 2 องค์ คืน วันที่ 30 พฤษภาคม 2561 ได้รับรายงานการสืบสวน (เพิ่มเติม) จากพันตำรวจโทประเสริฐไว้ประกอบการสอบสวนวันที่ 31 พฤษภาคม 2561 พันตำรวจโทสุชาติร้องขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายค้นบ้านในตำบลวัดตูม อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ของจำเลยที่ 3 และออกหมายจับจำเลยที่ 3 วันเดียวกันเจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการ 4 กองบังคับการปราบปราม จับจำเลยที่ 3 ได้ที่บ้านในตำบลวัดตูม อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และตรวจค้นบ้านดังกล่าวพบดาบปลายปืน อาวุธปืนของกระสุนปืนและเครื่องกระสุนปืนจำนวนหนึ่ง วันที่ 1 มิถุนายน 2561 พันตำรวจโทสุชาติแจ้งสิทธิของผู้ต้องหาแก่จำเลยที่ 3 แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ 3 ว่า ร่วมกันเป็นผู้สนับสนุน

เจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด เปียดังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสียหรือรับของโจร จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ วันที่ 7 มิถุนายน 2561 พันตำรวจเอกชาคริต รองผู้บังคับการปราบปรามปฏิบัติราชการแทนผู้บังคับการปราบปราม ทำบันทึกข้อความถึงผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลางขออนุญาตให้กองบังคับการปราบปรามสอบสวนคดีนี้ต่อไป วันที่ 21 มิถุนายน 2561 ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลางมีคำสั่งอนุมัติให้พนักงานสอบสวนกองบังคับการปราบปรามสอบสวนคดีนี้ วันที่ 29 มิถุนายน 2561 แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ 3 เพิ่มเติมว่า ร่วมกันเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ วันที่ 12 กรกฎาคม 2561 แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ 1 เพิ่มเติมว่า เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ 2 เพิ่มเติมว่า ร่วมกันเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด เปียดังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย และร่วมกันเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ วันที่ 17 กรกฎาคม 2561 พันตำรวจโทสมนึก รองผู้กำกับการ (สอบสวน) ฯ ปฏิบัติราชการแทนผู้กำกับการ 2 กองบังคับการปราบปราม มีหนังสือขอให้อธิบดีกรมศิลปากรส่งเจ้าหน้าที่มาตรวจสอบพระพุทธรูปโบราณที่ตรวจยึดไว้ สำนักงานพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กรมศิลปากร ตรวจสอบพระพุทธรูปที่ยึดไว้กับภาพถ่ายเดิมของพระพุทธรูป 3 องค์ ของผู้เสียหายที่สูญหายไปแล้วไม่พบพระพุทธรูปของผู้เสียหาย ส่วนพระพุทธรูปองค์กลาง (ขนาดหน้าตัก 24 นิ้ว) ที่ติดตามคืนกลับมาได้ ยืนยันว่าเป็นของเดิมจริง จากนั้นพันตำรวจโทสุชาติสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานต่อไปจนเสร็จสิ้นแล้วมีความเห็นว่าควรสั่งฟ้องจำเลยทั้งสาม พลตำรวจตรีไมตรี ผู้บังคับการปราบปราม จึงทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องจำเลยทั้งสามส่งไปยังอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีปราบปรามการทุจริตภาค 1 พร้อมด้วยสำนวน ซึ่งนำมาสู่การฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นคดีนี้ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เชื่อว่า พยานโจทก์ทั้งสิบสามปากให้ปากคำไปตามที่รู้เห็นมาจริง ปากคำของพยานโจทก์ทั้งสิบสามปาก ที่พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ตามบันทึกคำให้การของพยานในสำนวนการสอบสวนจึงมีน้ำหนักมั่นคง ส่วนที่พระมหาจิรวัฒน์เบิกความบายเบี่ยงไปว่าไม่เห็นองค์พระพุทธรูปเพราะมีผ้าห่อไว้ พระมหาจิรวัฒน์เป็นพระลูกวัดพำนักอยู่ในวัด ก. ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นรองเจ้าอาวาส และเบิกความหลังจากให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวนนานถึง 1 ปี อาจเป็นเพราะไม่ประสงค์ให้ผูกพันจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสก็ได้ ไม่ทำให้น้ำหนักพยานหลักฐานโจทก์เสียไป จำเลยที่ 1 เบิกความรับว่า เป็นผู้ให้นำพระพุทธรูปทั้งสามองค์ ไปจากวัดผู้เสียหายเจือสมกับทางนำสืบของโจทก์ เพียงแต่บายเบี่ยงไปว่า นำไปให้วัด พ. ตามคำสั่งเสียของเจ้าอาวาสรูปก่อนซึ่งมรณภาพไปแล้ว ส่วนที่จำเลยที่ 1 เบิกความว่า นายวินัย (พระภิกษุวินัย) ขณะที่พำนักอยู่ที่วัดผู้เสียหายมีนิสัยลักขโมยสิ่งของในวัดไปขาย จำเลยที่ 1 เคยตกเดือน นายทวีปเคยขอยืมเงินของวัดผู้เสียหาย 800,000 บาท เพื่อนำไปใช้หนี้ แต่จำเลยที่ 1 ไม่ให้ยืม และจำเลยที่ 1 ถูกนายทวีปและเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายระหว่างที่ถูกควบคุมตัวนั้น จำเลย 1 เพียงแต่เบิกความลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนจึงไม่น้ำหนักให้รับฟังได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ตามที่

พยานโจทก์ทั้งสิบสามปากให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวน เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ยื่น พุดคุยกับจำเลยที่ 2 แล้วพากันขึ้นไปบนหอสวดมนต์ จากนั้นยินยอมให้ชาย 2 คน ที่มากับจำเลยที่ 2 ยกพระพุทธรูป 2 องค์ จากหอสวดมนต์ไปขึ้นรถกระบะนำออกจากวัดผู้เสียหายไป เมื่อมี พระภิกษุในวัดมาพบเห็นจำเลยที่ 1 พุดว่า ให้เขาไปเถอะ เขาให้รถ เมื่อตรวจดูสำเนารายงานข้อมูล ทะเบียนรถยนต์ของสำนักงานขนส่งจังหวัดสิงห์บุรีแล้วปรากฏว่า จำเลยที่ 1 เข้าถือกรรมสิทธิ์ รถยนต์นั่งส่วนบุคคลสองตอน ยี่ห้อยอนด์ สี่เทา และเข้าครอบครองรถยนต์ดังกล่าวเมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2559 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่พระพุทธรูปของวัดผู้เสียหายสูญหายไป ประกอบกับ เมื่อข่าวการสูญหายของพระพุทธรูปแพร่สะพัดออกไปและชาวบ้านกดดันเพื่อหาคำตอบ จำเลยที่ 1 ไม่แจ้งความจริงแก่ชาวบ้าน แต่กลับใช้วิธีไปขอยืมพระพุทธรูป 3 องค์ ที่มีลักษณะใกล้เคียงจาก วัด พ. มาให้ชาวบ้านดูว่าเป็นพระพุทธรูปที่สูญหายไป อันเป็นการแสดงข้อความเท็จต่อชาวบ้าน ซึ่งขัดกับหลักการสำคัญของพระพุทธศาสนา เมื่อไม่อาจจัดความสงสัยของชาวบ้านได้ จำเลยที่ 2 ก็ให้คนของจำเลยที่ 2 ไปนำพระพุทธรูปปางสมาธิขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว 1 องค์ ซึ่งเป็น พระพุทธรูป 1 ใน 3 องค์ ของวัดผู้เสียหายที่สูญหายไปจากบ้านของจำเลยที่ 3 มาคืนไว้ที่กุฏิของ จำเลยที่ 1 แต่เมื่อความจริงเรื่องการขอยืมพระพุทธรูป 3 องค์ จากวัด พ.เปิดเผยขึ้น จำเลยที่ 1 ก็ หลบหนีไปไม่กลับมาที่วัดผู้เสียหายอีกเลยจนกระทั่งถูกจับกุมแล้ว ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกับ คนร้ายเบียดบังทรัพย์ของวัดผู้เสียหายคือพระพุทธรูปสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นปางสมาธิขนาด หน้าตักกว้าง 24 นิ้ว 1 องค์ ไปโดยทุจริตและร่วมกับจำเลยที่ 2 กับพวกเบียดบังทรัพย์ของวัด ผู้เสียหายคือ พระพุทธรูปสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นปางมารวิชัยขนาดหน้าตักกว้าง 15 นิ้ว 2 องค์ ไปโดยทุจริตในขณะที่ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดผู้เสียหายด้วย ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่รักษา ทรัพย์ของวัดผู้เสียหายคือพระพุทธรูป 3 องค์ ดังกล่าวแล้วข้างต้นด้วย ส่วนจำเลยที่ 2 แม้จะฟังได้ ว่า จำเลยที่ 2 สั่งให้พระมหาจิรวัฒน์และนายสายัณห์ไปนำพระพุทธรูปสมัยรัตนโกสินทร์ ตอนต้นปางสมาธิขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว จากบ้านของจำเลยที่ 3 มาที่วัด ก. แล้วนำไปไว้ในกุฏิ ของจำเลยที่ 1 ในวัดผู้เสียหายแต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่า จำเลยที่ 2 มีส่วนในการกระทำความผิด เกี่ยวกับพระพุทธรูปดังกล่าวซึ่งโจทก์ไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 เกี่ยวกับพระพุทธรูปขนาด หน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ดังกล่าว จึงฟังได้แต่เพียงว่า จำเลยที่ 2 เพียงแต่รู้ว่าพระพุทธรูปดังกล่าวอยู่ ที่ใด และติดตามมาคืนให้แก่วัดผู้เสียหายเพื่อเป็นการลดความกดดันที่ชาวบ้านมีต่อจำเลยที่ 1 เท่านั้น แต่ฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 เบียดบังพระพุทธรูปสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ปางมารวิชัยขนาดหน้าตักกว้าง 15 นิ้ว 2 องค์ ของวัดผู้เสียหายไปโดยทุจริต แต่จำเลยที่ 2 เป็นรอง เจ้าอาวาสวัด ก. ไม่ได้ดำรงตำแหน่งในการปกครองคณะสงฆ์ของวัดผู้เสียหาย ไม่มีฐานะเป็น เจ้าพนักงานในส่วนที่เกี่ยวกับวัดผู้เสียหาย จึงลงโทษฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์ใด เบียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริตหรือโดยทุจริตยอมให้ ผู้อื่นเอาทรัพย์นั้นเสีย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 (เดิม) ไม่ได้ คงลงโทษได้ในฐาน สนับสนุนความผิดดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86, 147 (เดิม) เท่านั้น เมื่อ การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86, 147 (เดิม) ซึ่งเป็น กฎหมายบทเฉพาะของบททั่วไป ตามมาตรา 157 (เดิม) ย่อมไม่จำเป็นต้องปรับบทความผิดตามมาตรา 157 (เดิม) ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก ส่วนจำเลยที่ 3 ไม่ปรากฏจากพยานหลักฐานของโจทก์ว่า มีส่วน เกี่ยวข้องก่อนหรือขณะที่จำเลยที่ 1 เบียดบังพระพุทธรูปทั้งสามองค์ จำเลยที่ 3 จึงไม่มีความผิด ฐานร่วมกับจำเลยที่ 2 เป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมี

หน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด เบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย และฐานเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตที่ฟ้องได้ แต่ได้ความตามที่พระมหาจิรวัฒน์และนายสายัณห์ให้ปากคำต่อ พนักงานสอบสวนว่า หลังจากพยานทั้งสองไปนำพระพุทธรูป 3 องค์ จากวัด พ. มาที่วัด ก. และนำไปไว้ในกุฏิของจำเลยที่ 1 ภายในวัดผู้เสียหายประมาณ 1 สัปดาห์ จำเลยที่ 2 ให้พยานทั้งสองไปนำพระพุทธรูป 1 องค์ จากบ้านของจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นพี่ชายของจำเลยที่ 2 ที่จังหวัด พระนครศรีอยุธยา มาที่วัด ก. พยานทั้งสองจึงไปที่บ้านดังกล่าว จำเลยที่ 3 พาขึ้นไปชั้นบน พบพระพุทธรูปขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว 1 องค์ พยานทั้งสองช่วยกันยกพระพุทธรูปดังกล่าวขึ้นรถกระบะนำมาไว้ที่วัด ก. พระมหาจิรวัฒน์ให้ปากคำอีกว่า วันต่อมาจำเลยที่ 1 มารับพระพุทธรูปดังกล่าวไป พยานไปช่วยยกพระพุทธรูปดังกล่าวไปไว้ในกุฏิของจำเลยที่ 1 ในวัดผู้เสียหายด้วยดังกล่าวแล้วข้างต้น ซึ่งสอดคล้องกับปากคำของนายทวีปที่ให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนว่า เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2561 เวลาประมาณ 17 นาฬิกา พยานกับชาวบ้านพากันไปตรวจสอบพบพระพุทธรูป 4 องค์ ในกุฏิของจำเลยที่ 1 พระพุทธรูปองค์หนึ่งมีลักษณะตรงกับพระพุทธรูปขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ซึ่งเป็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่ประดิษฐานอยู่ตรงกลางบนหอสวดมนต์ของวัดผู้เสียหายที่หายไป ข้อเท็จจริงจึงฟังเป็นยุติโดยคู่ความไม่ได้แย้งกันว่า พระพุทธรูปดังกล่าวเป็นพระพุทธรูปปางสมาธิสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ที่หายไปจริง ส่วนพระพุทธรูปอีก 3 องค์ มีลักษณะไม่ตรงกับพระพุทธรูป 2 องค์ ที่หายไป จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวนและเบิกความรับว่า จำเลยที่ 2 ให้ไปนำพระพุทธรูปมาจากบ้านของจำเลยที่ 3 จริง เจือสมกับปากคำของพระมหาจิรวัฒน์ ส่งเสริมให้ปากคำของพระมหาจิรวัฒน์มีน้ำหนักมั่นคงหนักแน่นยิ่งขึ้น พระพุทธรูปดังกล่าวเป็นพระพุทธรูปโบราณขนาดใหญ่มีขนาดหน้าตักกว้างถึง 24 นิ้ว การได้มาไว้ในครอบครองก็ต้องตรวจสอบประวัติอย่างถี่ถ้วนเพราะมีค่ามากและราคาสูง จำเลยที่ 3 มีการศึกษาสูง จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ขณะเกิดเหตุอายุ 59 ปี ย่อมมีวุฒิภาวะ ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่ตรวจสอบความเป็นมาของพระพุทธรูปและไม่รู้ว่าเป็นพระพุทธรูปดังกล่าวเป็นของวัดผู้เสียหายที่ถูกเบียดบังไป พยานหลักฐานโจทก์ส่วนนี้จึงมีน้ำหนักมั่นคง ส่วนที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 เบิกความว่า พระพุทธรูปดังกล่าวเป็นของวัด ก. ที่จำเลยที่ 2 ส่งไปซ่อมและปิดทองที่อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อซ่อมเสร็จแล้วช่างผู้ซ่อมติดธุระสำคัญต้องเดินทางไปวัด ร. กรุงเทพมหานคร จึงโทรศัพท์แจ้งจำเลยที่ 2 และนำพระพุทธรูปดังกล่าวไปฝากไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 เมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2561 คงมีแต่จำเลยที่ 2 และที่ 3 เบิกความดังกล่าว จำเลยที่ 2 และที่ 3 เพียงยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นอ้างในชั้นพิจารณาของศาล โดยไม่ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้ในการให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวนเลย ในชั้นพิจารณาของศาลจำเลยทั้งสองไม่ได้นำสืบว่า พระพุทธรูปดังกล่าวเป็นพระพุทธรูปองค์ใด มีสภาพอย่างไร ช่างที่ซ่อมพระพุทธรูปดังกล่าวเป็นผู้ใด ไม่นำหรือขอให้ศาลออกหมายเรียกช่างดังกล่าวมาเบิกความอีกทั้งจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบสนับสนุนคำเบิกความของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ดังกล่าว คำเบิกความของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ส่วนนี้จึงเลื่อนลอยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 3 รับพระพุทธรูปปางสมาธิสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำความผิดเข้าลักษณะเจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์ จำเลยที่ 3 จึงมีความผิดฐานรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง (เดิม) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ยกคำขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 คืนหรือใช้

ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย และพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 เสียด้วยนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ประการนี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของโจทก์ประการต่อไปมีว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ต้องคืนหรือใช้ราคาพระพุทธรูปที่สูญหาย แก้ววัดผู้เสียหายหรือไม่เพียงใด เห็นว่า ในส่วนของจำเลยที่ 1 นั้น เมื่อจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตาย สิทธินาคคืออาญา มาฟ้องยอมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (1) พนักงานอัยการจึงไม่มีสิทธิเรียกทรัพย์สินจากจำเลยที่ 1 แทนผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 43 อีก คำขอส่วนแพ่งยอมตกไปด้วย ส่วนจำเลยที่ 2 พนักงานอัยการ ยังคงมีสิทธิเรียกให้คืนหรือใช้ราคาพระพุทธรูปปางมารวิชัยสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นขนาดหน้าตัก กว้าง 15 นิ้ว 2 องค์ ที่ยังไม่ได้คืนให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นการขอตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 43 และมาตรา 44 วรรคหนึ่ง ได้ เมื่อปรากฏว่า จำเลยที่ 2 เบียดบัง เอาพระพุทธรูปดังกล่าวไปโดยไม่มีสิทธิ จำเลยที่ 2 จึงต้องคืนพระพุทธรูปดังกล่าวแก่ผู้เสียหาย หากคืนไม่ได้ก็ต้องใช้ราคา ส่วนของการใช้ราคานั้นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 47 วรรคสอง บัญญัติว่า "ราคาทรัพย์สินที่สั่งให้จำเลยใช้แก่ผู้เสียหาย ให้ศาลกำหนดตาม ราคาอันแท้จริง..." คดีนี้โจทก์คงมีแต่บันทึกคำให้การของผู้กล่าวโทษและบันทึกคำให้การของ พยาน ซึ่งระบุว่า นายปรีชาให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวนว่า พระพุทธรูปปางมารวิชัย 2 องค์ ราคาประมาณ หนึ่งล้านบาท 1,500,000 บาท นางวัฒนาให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวนเพียงว่า พระพุทธรูปทั้งสามองค์เป็นพระพุทธรูปโบราณสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นมีมูลค่าประมาณ 5,000,000 บาท มาใช้เป็นข้อมูลและหลักในการกำหนดราคาพระพุทธรูปทั้งสององค์เท่านั้น นาย ปรีชาและนางวัฒนาเป็นราษฎรในท้องที่เกิดเหตุ ไม่ปรากฏว่า ทั้งสองเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตีราคา พระพุทธรูปหรือเป็นผู้ทำงานหรือผู้ประกอบการในการซื้อขายพระพุทธรูป ราคาหรือมูลค่า พระพุทธรูปที่พยานทั้งสองกล่าวถึงเป็นเพียงการกะประมาณตามความรู้สึกของพยานทั้งสอง อีก ทั้งพระพุทธรูปทั้งสององค์ เป็นวัตถุโบราณราคาหรือมูลค่าจึงมากบ้างน้อยบ้างเป็นไปตามใจของ แต่ละคนที่ได้เกี่ยวข้องพบเห็นยังไม่แน่นอน ไม่ปรากฏพยานหลักฐานอื่นในสำนวนที่พอจะกำหนด ราคาพระพุทธรูปทั้งสององค์ ให้แน่นอนได้ เมื่อเป็นดังนี้ศาลจึงไม่อาจกำหนดราคาอันแท้จริงของ พระพุทธรูปทั้งสององค์ ที่ต้องใช้คืนได้ ศาลฎีกาจึงไม่กำหนดให้ใช้ราคาพระพุทธรูปทั้งสององค์ ฎีกาของโจทก์ประการนี้ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดเมื่อ ระหว่างปี 2558 ถึงปลายเดือนมีนาคม 2561 จำเลยที่ 3 กระทำความผิดฐานรับของโจรตามวัน เวลาดังกล่าวภายหลังเกิดเหตุถึงปลายเดือนมีนาคม 2561 ปรากฏว่าในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าวได้ มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2560 ใช้บังคับโดยให้ใช้ บังคับตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม 2560 เป็นต้นไป มาตรา 7 ของกฎหมายดังกล่าวบัญญัติให้ยกเลิก อัตราโทษในมาตรา 147 (เดิม) และให้ใช้อัตราโทษตามที่บัญญัติใหม่แทนและมาตรา 16 บัญญัติ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา 357 วรรคหนึ่ง (เดิม) และให้ใช้อัตราโทษตามที่บัญญัติใหม่แทน โดย ไม่ได้ยกเลิกความผิดและอัตราโทษจำคุกทั้งสองฐาน คงแต่เปลี่ยนโทษปรับให้หนักขึ้นเท่านั้น กฎหมายที่บัญญัติขึ้นใหม่จึงไม่เป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ทางพิจารณาได้ความจากปากคำของ พระภิกษุบุญยืนที่ให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนว่า พระพุทธรูปของวัดผู้เสียหายหายไปเมื่อประมาณ กลางปี 2558 และให้ปากคำต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้ทำการสืบสวนว่า เห็นและกราบไหว้ พระพุทธรูปทั้งสามองค์ ครั้งสุดท้ายเมื่อประมาณปี 2559 และเมื่อประมาณกลางเดือนมีนาคม 2561 เป็นวันที่พระมหาจิริวัฒน์ระบุว่า เป็นวันที่พระมหาจิริวัฒน์ไปรับพระพุทธรูปปางสมาธิสมัย

รัตนโกสินทร์ตอนต้นขนาดหน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ของวัดผู้เสียหายที่หายไปจากจำเลยที่ 3 วันดังกล่าวจึงไม่ใช่วันกระทำความผิดฐานรับของโจร จำเลยทั้งสามอาจกระทำความผิดก่อนหรือหลังประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 และมาตรา 357 ที่แก้ไขใหม่ใช้บังคับก็ได้ โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับวันเวลากระทำความผิดมาเป็นช่วงเวลาซึ่งคาบเกี่ยวกันระหว่างกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ใช้บังคับโดยไม่ระบุวันหนึ่งวันใดโดยชัดแจ้ง จึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ว่ากระทำความผิดก่อนวันที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 และมาตรา 357 ที่แก้ไขใหม่ใช้บังคับ และต้องใช้มาตรา 147 (เดิม) และมาตรา 357 (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี พิพากษากลับว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86, 147 (เดิม) จำคุก 3 ปี 4 เดือน จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง (เดิม) จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้คนละหนึ่งในสี่ คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 2 ปี 3 เดือน ให้จำเลยที่ 2 คืนพระพุทธรูปโบราณสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นขนาดหน้าตักกว้าง 15 นิ้ว 2 องค์ ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย ยกคำขอให้จำเลยที่ 2 ใช้ราคาพระพุทธรูปแก่ผู้เสียหายและยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 ฐานเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์ใด เบียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตนหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริตหรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์นั้นเสีย และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

องค์คณะ

เรวัตร สกุลคล้อย · เมธี ประจงการ · เขต กวีบริบูรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1221/2565>